

Бендеровъ счете за нужно да ма моли да не казвамъ на Груева, че полка се поколебаль, защото това може да го обезкуражи. На Груева Бендеровъ каза, че полкътъ билъ готовъ, нъ че азъ не съмъ вѣрваль да ли тука сички се готови и за това ушъ билъ съмъ дошълъ да се удостовѣря. Груевъ захвана да се сърди и да вика, че двѣ ноци вече стои въ пълна готовность и въ ожидание, че го лъжатъ и че той вече се отказва отъ това дѣло. Бендеровъ пакъ захвана да ма хока и да ма плаши, че лично щѣлъ да ма застрѣли. Излѣзохме отъ училището и вънъ около шосето още дълго ма увѣщаваха, нъ азъ имъ казахъ, че сега още повече съмъ разубѣденъ и не дадохъ съгласието си. Тогава Бендеровъ каза, че той вече се отказва отъ тѣзи работа и сърдитъ съ заканване си тръгна. Огидохме сички въ София, и азъ се остановихъ въ хотелъ „Вазовъ“, като се съгласихме съ Капитана Вазова да тръгнемъ за Перникъ на другия денъ въ 3 ч. послѣ пладнѣ. На 5 Августъ отъ безсъница, неѣдение, силно умственое напряжение и др. разни тревълнения, чувствахъ себе си болѣлъ и слабъ. При всячко това излѣзохъ по града, говорихъ съ нѣкой други офицери и щатски лица и въобще отъ тѣзи посѣтка, азъ си направихъ горѣ-доло слѣдующитѣ заключения: че идеята не е пополярна и дѣлото не е народно, а военно; че Бендеровъ е главния инициаторъ и организаторъ, който се подбужда отъ Русското Консулство; че той се ползува отъ това, гдѣто се намира въ главата на армията и отъ уважението, което справедливо е спечелилъ въ армията, увлѣкалъ е сичкитѣ офицери и да-